

Таємниці Ходвартса

Автор:

Сергій Гридін

Таємниці Ходвартса

Сергій Гридін

Закадичні друзі Соломка, Дмитрик та Циганчук зі своїми четвероногими друзями магичним образом опиняються в дивному місці. На перший погляд воно здається їм знайомим... Але це тільки на перший... Казкові пригоди чекають на героїв попереду, де вони пройдуть випробування на вірність, сміливість і доведуть, що вони гідні володіти чарівною паличкою.

Сергій Гридін

Таємниці Ходвартса

Частина 1

Сонце встало, розплилося,

Наче жир у супі!

І лечу я на машині

Як відьма у ступі!

– зненацька голосно зазвучала жіночим, писклявим голосом пісня у мізках Дмитрика Солом'янка, який до того часу спав міцним і безтурботним сном,

насолоджуючись канікулами та цілковитою свободою. Ну, майже цілковитою (але про це трохи пізніше)!

– «Що за мара така?» – подумав крізь сон Дмитро. – «Яка відьма? У якому супі?...Що за пісня? Звідки?» – привідкрив він одне око, пройшовся затуманеним сном поглядом, по своїй кімнаті.

На письмовому столі біля вікна сиділа Лізка і сумними очима дивилась на Солом'янка, натякаючи, що непогано було б і перекусити щось! Сонце бо вже дійсно встало! Вона відрегулювала музичний центр, налаштуваючи звук та сигнал радіохвилі.

А я гарна наче рожа,

Маю сині очі!

Покохай мене, миленький,

Бо я їсти хочу!

– Залунало з динаміків з подвоєнною міццю. Лізка скорчила жалібну пику, злізла зі столу і підскачівши до ліжка, стягнула з Дмитрика ковдру. Той хвицнув ногою, намагаючись відігнати від себе нападницю, але впав на підлогу і нарешті повністю прокинувся.

Лізка! – із злістю закричав Солом'янку, – я із тебе зараз котлету зроблю, ді-джей недороблений! – став він навкарачки, одночасно намагаючись схопити істоту, яка так нахабно вирвала його із обійм Морфея, і виконати свою обіцянку.

Але Лізка виявилась набагато спритнішою. Вона голосно скрикнула і вискочила в коридор, мазнувши по обличчю Дмитра волохатим... хвостом. Лізка була мавпою!..

...Дмитро Петрович Солом'янку, власною персоною, серйозний парубок 12 років від народження, проживав в невеличкій трикімнатній квартирі у старому будинку разом

із татом і мамою. Невисокого зросту, із жовтуватим, схожим на стиглу пшеницю волоссям, та обличчям, рясно всипаним природою ластовинням, Дмитрик

нагадував головного героя старого мультфільму про рудого хлопчика, який чи-то вгрів свого дідуся лопатою, чи-то тільки збирався це зробити, а потім доводив всім, що він старенького зовсім і не бив, а навпаки відчував до того теплі почуття. До цього мультика досі залишався небайдужим тато, який скачав анімацію з інтернету і часто ввечері, влягшись на дивані та вмостивши ноутбук на живіт, переглядав, регочучи як мала дитина. Дмитро Петрович, не розуміючи такої реакції на не зовсім довершений на його думку витвір, який, напевне, дивились ще вимерлі досі динозаври, тільки мовчки хмикав та зачинявся у своїй кімнаті, вмикаючи на DVD-програвачі сучасні, круті мультфільми, більшість яких чомусь були китайського чи японського виробництва.

Соломка (так любляче називала хлопчика мама) нічим не вирізнявся від своїх однолітків. Він любив дивитися по телевізору рестлінг, ганяв до одуріння футбол у дворі, не любив читати книжки (це ж стосувалося і підручників) та міг на канікулах проспати майже до обіду, накривши голову подушкою.

Така ідилія продовжувалась весь червень і половину липня. А два тижні тому в помешканні Дмитрика Солом'янка з'явилась нова істота. Треба сказати, що тато Соломки працював у невеличкому приватному зоопарку. Хоч звірів там поки що було не багато, але всі люди, причетні до цього закладу, були не аби-якими фанатами своєї справи. Тож і Петро Солом'янку, за освітою ветеринар, час від часу притягував додому на лікування то папугу із пошкодженим крилом і досить великим запасом ненормативної лексики, якого конфіскували на митниці у контрабандистів, то якусь дивну безхвосту ящірку, що її несподівано винайшла у себе під ванною тітка із сусіднього будинку. Як вона туди втрапила (мається на увазі ящірка!) ніхто не знає, але її зустріч із переляканою жінкою вартувала нещасному плазуну хвоста і викликала у нього нервовий зрив, який потім успішно лікував тато Соломки.

От і тепер у зоопарку, в приміщенні де жила невеличка мавпочка невідомої Дмитру породи, що мала звучне ім'я Луїза, чи то розпочали ремонт, чи оголосили карантин, але «волохата потвора» (як зразу назвав її Соломка) оселилась на деякий час в їх квартирі, поклавши край вільному життю Дмитрика. На нього був звалений «почесний обов'язок» вигулювати людиноподібну і слідкувати за тим, щоб вона вчасно вживала їжу. Якщо із «гулянками» проблем не було, то Луїзіна годівля стала справжнім стихійним лихом! Здавалося, та іла б цілодобово! При всьому тому мавпа прокидалася досить рано, деякий час чекала поки Дмитрик зверне на неї увагу, а потім вживала таких «не людських» заходів як от сьогодні. Тепер вона обережно зазирнула до кімнати з коридору і скорчила знущальну

пику, покрутивши схожими на дитячі руки лапками, біля лапатих вух.

Ну, Лізка! Капець тобі! – загрозово прошипів Дмитро. Він хотів схопити порушницю спокою і покарати її, але зашпортався у ковдрі, що розкинулась на підлозі і впав, боляче вдаривши коліно.

Тут, прорвавшись крізь музичні рулади, які досі голосно лунали у кімнаті, задзвонив мобільний, що лежав на тумбочці біля ліжка. Лізка, яка дуже любила «поговорити» по телефону, кинулась до трубки з наміром захопити її, але перечепившись за вчасно підставлену Соломкою ногу, залетіла під ліжко і там ображено засопіла, чого за музикою чути не було.

Дмитрик, стогнучи, піднявся, виключив черговий попсовий хіт, який звучав з динаміків, і нарешті прийняв вхідний дзвінок. Несподівана тиша надала на вуха. Тим голоснішим здалося привітання із телефонної трубки. Соломка аж відсахнувся.

Привіт, старий! – репетував апарат. – Скільки можна дрихнути! Вже сонце давно встало! – лунало звідти.

Ага, і «розплилося наче жир у супі»! – тихо промовив Солом'янку, згадавши пісню, за допомогою якої його зранку розбудила Луїза.

Що!?!? Ти про що????!!! – занепокоїлась трубка, з якої, здавалося, мало не вистрибнув Соломків найкращий друг – Андрій Циганчук...

...Здавалося, вони дружили завжди. Їх мами навіть в пологовому будинку разом народжували. Там вони і познайомились! Дмитрикова матінка розповідала, що коли немовлят розповіли і поклали поряд, то Циганчук загилив Солом'янку рожевою п'ятою по носі, малий Дмитро Петрович відмахнувся, потрапивши Андрієві в носа і обидва дружно заревіли, намагаючись перекричати один одного. Як відомо, ніщо так не сприяє хлопчачій дружбі як гарна бійка! От з тих незапам'ятних часів їх долі перетнулись в одну спільну і хлопці не уявляли життя без своєї другої половинки. Іноді здавалося, що вони рідні брати, хоча більше не схожих один на одного «родичів» важко було уявити.

Циганчук повністю відповідав своєму прізвищу, маючи іссиньо-чорне волосся, що трохи завивалося на кінчиках, злегка горбкуватий ніс та пухкі вуста, над якими

навіть в такому молодому віці можна було розгледіти темнуваті, рідкі вусики.

Над його прізвиськом, а воно мусить бути у кожного пацана, який себе поважає (так думав Андрій), ніхто особливо не заморочувався. Змінивши всього одну літеру у прізвищі, ЦиганчУк перетворився на ЦигАнчика. Так і тягнулось нове

ім'я за ним по життю, наче жуйка, що приклеїлась до штанів. Андрійко спочатку ображався, а потім йому навіть сподобалось! Він ще й підсміювався над Соломкою, якого (от що мама наробила!) стали так називати всі спочатку у садочку, а потому і в школі...

Ти про який там суп говориш? Знову Луїза бешкетує? – турботливо спитав Андрій.

Він був у курсі всіх справ Дмитрика і до всього відчував свою причетність.

Вигулювати мавпу їм доводилось удвох і хоч Андрійкові чотирилапа сподобалась (була вона смішною, непередбачуваною і досить симпатичною!), але демонструвати свою приязнь він не поспішав, знаючи ставлення свого найкращого друга до «волохатої потвори».

Та то я так, про своє! – зіскочив з теми Соломка. – Ти гуляти ідеш сьогодні? – перевів розмову на інше.

Я вже на вулиці! Давай виходь! Така погода класна! – запросив Циганчик товариша.

Вчора, майже весь день, лив дощ. Було сиво і неприємно. Літо несподівано стало схожим на осінь. По калюжах шастав прохолодний вітерець і з квартири навіть не хотілося виходити. Сьогодні ж все змінилося. Сонечко пестило зелене листя на деревах, стрибало зайчиками по вікнах та дзеркалах автомобілів, виманюючи на подвір'я та запрошуючи побігати у футбол. Тим більше, що у їхньому спільному дворі (а жив Циганчик у сусідньому будинку) був навіть свій спортивний майданчик!

Іду! – виглянув у вікно Дмитрик. – А нехай тобі! – несподівано згадав він. – А Лізку на кого залишу? – кинув у трубку сердито.

Давай я до тебе зайду, швиденько погодуюмо її, а потім разом щось придумаємо!

Та й я трохи перехопив би щось, а то вискочив з дому навіть не поснідавши. – запропонував Андрійко.

Оце класна ідея! – ожив Солом'янка. – Я «бутрики» роблю, а ти піднімайся! – відключився Дмитро і кинувся на кухню робити бутерброди. За ним нишком послідувала Луїза, намагаючись не потрапляти хлопцеві на очі.

У передпокої залунав дзвоник. В коридор ввалився Андрій, на ходу скинув кросівки та подався прямо на кухню. Там схопив найбільший шмат хліба з ковбасою на ньому і із задоволенням вгризся, замуркотівши наче кіт.

Ти б хоч руки помив! – кинув докірливо Дмитрик і собі відкусуючи великий шматок.

Пережитки! Тільки вчора приймав ванну ввечері! – віджартувався Циганчик, але руки все-таки під цівку води підставив, витерши потім кухонним рушником.

На відміну від Соломки, Андрій не був чистюлею, із-за чого у них і виникали

іноді короткочасні конфлікти. Він кинув рушника на підлогу, знову схопив бутерброд. Несподівано Андрійко оглянувся, ніби щось відчуваючи спиною, закашлявся, мало не вдавившись. На нього сумними, голодними очима дивилась Луїза. Вона з приреченою пикою сиділа біля порогу, час від часу піднімаючи погляд, і зітхала, ковтаючи слину.

Дімон! – звернувся Циганчик до Солом'янка. – Здається є підтвердження теорії Дарвіна про те, що люди від мавп виникли! Я відчуваю якусь спорідненість із цією істотою! Мені її шкода! – кивнув Андрійко на Луїзу.

Тьху! Зовсім про неї забув! – кинув поглядом на мавпочку Соломка. Він дістав з холодильника в'язку бананів, відламав від неї два чималеньких та кинув нащадку тих людиноподібних, які були найбільш лінивими і в процесі еволюції не захотіли перетворюватися на людей.

Лізка на льоту схопила банани, здерла з них шкірку і, майже не відкусуючи, запихнула за щоку, закривши очі від задоволення. Щелепи ретельно пережовували продукт.

Слухай, Соломка! А ти чому її Лізкою називаєш? Вона ж Луїза! – прошамкав набитим ротом Андрій.

Дмитро важко зітхнув. Це була ділянка душі куди він не хотів пускати навіть Андрія. У сусідньому під'їзді жила одна дівчинка. Звалась вона Єлизаветою, але всі називали її Лізкою. Лізка-Єлизавета Яремчук була непосидючим дівчиськом, яке ганяло із хлопцями у футбол, іноді злегка хуліганила, вирізаючи з гарбузів середину, вставляючи туди свічку і насолоджуючись ефектом, який призводив

імпровізований ліхтар, влаштований пізно ввечері на підвіконня квартири на першому поверсі.

Соломка знав дівчинку давно. Вони разом ходили до школи, але останнім часом щось перевернулось у нього в середині. Якщо раніше Яремчук здавалася «своїм хлопцем», то тепер він роздивився і довге, біляве, хвилясте волосся, яке вона закручувала у тугий вузол та заколювала шпильками, і чисті, голубі очі, що здавалися шматочками неба на землі.

Але Єлизавета на нього уваги не звертала. Для неї він так і залишався злегка вайлуватим, смішним Соломкою над яким можна трохи пожартувати або поставити його на футбольні ворота коли ніхто з компанії на це не погоджувався. Коли Дмитрик зрозумів її позицію, то вирішив для себе викреслити Лізку зі свого життя. Але серцю не накажеш! Це на папері все легко витирається звичайною гумкою, а тут!..

Почуття залишилось, але якимось чином трансформувалось. Тепер Солом'янку намагався звернути на себе увагу не зовсім зрозумілими зі сторони вчинками.

Іноді він міг загилити у дівчинку м'ячем, зробивши вигляд, що це не навмисно, іншого разу сіпнути за волосся чи навіть підставити підніжку.

Тож коли у квартирі поселилась Луїза, Дмитрик із радістю перехрестив її в Лізку

і, гуляючи з мавпою, насолоджувався повною владою над непосидючою, такою схожою на справжню Єлизавету, тезкою Яремчук. Її можна було смикнути за повідок та крикнути на весь двір «Лізка, сидіти!!!», або зарепетувати «Лізко, волохата потворо! Ти куди лізеш!?» і тільки посміхатися на реакцію Яремчук, яка ображено кривила свого гарненького ротика.

Але розповідати це Андрієві Соломка не хотів. Адже потрібно буде виказати всю передумову даного вчинку!

Луїза – довге ім'я! Та й яка вона Луїза? Ти поглянь на неї! – кивнув Дмитро у відповідь. Циганчик перевів погляд на мавпу. Та із жалем розглядала шкурки від бананів і була схожа на ображену маленьку дитину, у якої відібрали смачну цукерку.

Може й так! – погодився Андрій. – Дійсно, якась вона не серйозна на вигляд! – підтримав він друга. – То що? Ідемо гуляти? – зіскочив він з табуретки, витираючи руки об шорти.

Зараз! Трохи поприбираю і підемо! – кинув докірливий погляд Соломка. – А руки можеш просто помити! – додав він, змітаючи крихти зі столу.

Слухай, Дімон! – підняв погляд Циганчик. – Що ти наче дівчинка зі своєю чистотою порпаєшся!? Кинь ти все! Мама прийде – поприбирає! – легковажно видав Андрійко, витираючи все ще масні руки тепер вже своєю світлою футболкою.

А вона мені хто? Служниця? – сердито спитав Солом'яно.

Ну й ставай собі судомийкою, якщо маєш таке бажання! – невідомо на що образився товариш. – Я з Лізкою на вулицю, а ти тут коли порядок наведеш, то виходь до нас! – Циганчик, набурмосений, вийшов з кухні, натягнув кросівки, взяв з вішалки повідок, на якому водили вигулювати Луїзу, прихопив задоволену майбутнім променадом мавпочку та вийшов із квартири, бухнувши дверима. Соломка, ніяк не реагуючи на демарш друга, закінчив свою справу, повернувся до своєї кімнати, застелив ліжко і тільки тоді став вдягатися на вулицю.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/grid-n_serg-y/ta-mnic-hodvartsa

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)